

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 247.814 van 17 juni 2020
in de zaak A. 229.250/VII-40.651**

In zake : het COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN
 VAN DE GEMEENTE KUURNE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Steve Ronse en Deborah Smets
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Beneluxpark 27B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de NV LADEVAN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Michiel Deweirdt
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Doorniksewijk 66
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 27 september 2019, strekt tot de
nietigverklaring van arrest nr. RvVb-A-1819-1347 van de Raad voor
Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) van 27 augustus 2019 in de zaak
1718-RvVb-0647-A.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van
16 oktober 2019.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 juni 2020.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Deborah Smets, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Michiel Deweydt, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Tom De Waele heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een besluit van 13 april 2018 verklaart het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kuurne (hierna: college) de aanvraag

van de nv Ladevan “voor een omgevingsvergunning voor het verkavelen van een grond in 46 kavels” onontvankelijk.

3.2. Het bestreden arrest vernietigt op vordering van de nv Ladevan de vergunningsbeslissing van het college.

IV. Onderzoek van het middel

Standpunt van de partijen

4. Het college voert de schending aan van artikel 105, § 1, “*iuncto* de artikelen 19 en 21” van het decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning (hierna: OVD) en artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen (hierna: BWHI).

Het betoogt dat de RvVb zijn beslissing van 13 april 2018 “tot het onontvankelijk en onvolledig verklaren van een aanvraagdossier [kwalificeert] als een in laatste administratieve aanleg genomen beslissing over een omgevingsvergunning” en dat de RvVb “een foute lezing geeft aan artikel 105, § 1 [OVD] en hierdoor het beroep van de nv Ladevan onterecht ontvankelijk heeft verklaard” en “op deze wijze [...] ook afbreuk [heeft] gedaan aan artikel 10 BWHI”.

In een eerste middelonderdeel argumenteert het college dat zijn beslissing van 13 april 2018 “geen beslissing betreffende een omgevingsvergunning” is maar een beslissing die “betrekking [heeft] op de aanvraag” waarin “zodus geen uitspraak [wordt] gedaan over de ‘vergunning’ of de vergunbaarheid maar enkel en alleen over de ‘aanvraag’, zijnde de formele kant van het dossier”. Artikel 19 OVD maakt het onderscheid tussen de uitspraak in eerste instantie over de aanvraag en de beslissing in tweede instantie “inzake de vergunning”. “Een beslissing over de aanvraag is geen voor [vernietiging door] de

[RvVb] vatbare beslissing”. Uit het arrest nr. 8/2011 van 27 januari 2011 van het Grondwettelijk Hof en de parlementaire voorbereiding blijkt “dat de bevoegdheid van de [RvVb] enkel betrekking heeft op beslissingen betreffende het afgeven of weigeren van de vergunningen, wat wijst op een inhoudelijke beoordeling, en dus niet kan slaan op een beslissing betreffende de ‘aanvraag’”.

Het college argumenteert in een tweede middelonderdeel dat de RvVb zijn bevoegdheid uitbreidt en “hierbij afbreuk [doet] aan artikel 10 BWHI”. In de parlementaire voorbereiding van het OVD “wordt [nergens] aangegeven of gemotiveerd dat de bevoegdheid van de [RvVb] ook wordt uitgebreid tot beslissingen inzake het onontvankelijk en onvolledig verklaren van een aanvraag. Gelet op de strikte verantwoordingsvereiste die gepaard gaat met de toepassing van artikel 10 BWHI komt het geenszins aan de [RvVB] toe [...] om [zijn] duidelijk omschreven bevoegdheid eigenhandig uit te breiden”.

Het college voegt toe dat “niet verzocht [wordt] om de bepalingen van het [OVD] of de VCRO rechtstreeks te toetsen aan” artikel 10 BWHI omdat de schending van artikel 105, § 1, OVD automatisch leidt tot een miskenning van deze wettelijke bepaling.

5. De nv Ladevan betwist de ontvankelijkheid van het middel van het college omdat:

- zijn antwoordnota voor de RvVb onontvankelijk was omdat het niet is ondertekend en geen aanhef bevat met aanduiding van de partijen en geen inventaris van de overtuigingsstukken was bijgevoegd; Hierdoor kon het college “niet op rechtsgeldige wijze middelen of excepties” voor de RvVb opwerpen;
- het heeft nagelaten de beroepsmogelijkheden op zijn beslissing te vermelden en bijgevolg “zich nu niet meer kan beklagen over het feit dat de [RvVb] niet bevoegd zou zijn”, “[m]instens heeft dit tot gevolg dat wanneer het cassatiemiddel gegrond zou zijn [het college] tot de kosten moet worden veroordeeld”.

Beoordeling

Ontvankelijkheid van het middel

6. Tegen de ontvankelijkverklaring van de antwoordnota van het college door de RvVb werd geen cassatieberoep ingesteld, zodat over dit aspect van het bestreden arrest definitief uitspraak werd gedaan.

7. Het cassatieberoep van het college is gericht tegen de verwerping van de exceptie van het college tot onontvankelijkverklaring van het beroep van de nv Ladevan wegens onbevoegdheid van de RvVb.

Het college heeft als één der betrokken partijen de hoedanigheid en het belang om cassatieberoep in te stellen tegen deze uitspraak.

8. De excepties van de nv Ladevan worden verworpen.

Gegrontheid van het middel

9. Artikel 105, § 1, OVD bepaalt:

“§ 1. De uitdrukkelijke of stilzwijgende beslissing betreffende een omgevingsvergunning, genomen in laatste administratieve aanleg [...] kan bestreden worden bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vermeld in titel IV, hoofdstuk VIII, van de VCRO”.

De artikelen 19 en 21 OVD bepalen dat:

- de bevoegde overheid de vergunningsaanvraag op haar ontvankelijkheid en volledigheid onderzoekt;
- het resultaat van dat onderzoek aan de aanvrager wordt meegedeeld;
- tegen de beslissing dat de vergunningsaanvraag onvolledig en zonder voorwerp is en tegen de stopzetting van de procedure geen administratief beroep kan worden

ingesteld.

10. Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de beslissing van de bevoegde overheid hetzij dat de vergunningsaanvraag onvolledig en zonder voorwerp is, hetzij tot stopzetting van de procedure, een beslissing is betreffende een omgevingsvergunning die in laatste administratieve aanleg wordt genomen en bij de RvVb kan worden bestreden.

11. Het middel dat uitgaat van een andere rechtsopvatting faalt naar recht.

12. De RvVb verwerpt de exceptie van onbevoegdheid van de RvVb op volgende gronden:

- uit de samenlezing van de artikelen 19 en 21 OVD volgt dat tegen de beslissing van het college “waarbij de aanvraag onvolledig en zonder voorwerp wordt verklaard, of waarbij de procedure wordt stopgezet, zoals *in casu*, geen administratief beroep kan worden ingesteld”;
- “de bestreden beslissing van het college [...] om een aanvraag onontvankelijk te verklaren is dan ook een uitdrukkelijke in laatste administratieve aanleg genomen, beslissing over een omgevingsvergunning”;
- de RvVb “is derhalve bevoegd voor het beoordelen van het beroep tot vernietiging van de bestreden beslissing”.

13. Door aldus te beslissen schendt het bestreden arrest niet de artikelen 105, § 1, 19 en 21, OVD noch artikel 10 BWHI.

14. Het middel wordt in al zijn onderdelen verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 20 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken op zeventien juni tweeduizend twintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Eric Brewaeys,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
bijgestaan door	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Eric Brewaeys